

lighed for dette stilfulde lille Parkanlæg, hvortil han fra sin Bolig kun havde godt et hundrede Skridt. Navnlig holdt han af at gaa derinde i den tidlige Morgentime, naar der endnu kun var faa andre Spaserende. Høstnattens hele Friskhed slog ham da imøde fra de store, aabne Plæner, Duggen gled som Sølvspind over Græsset, og tavse Svaner gled ham stille forbi paa Kanalernes sorte Vande med en Holdning og Mine som forgjorte Eventyrprinsesser.

Imidlertid gik Dagene, og endnu havde han ikke hørt noget fra Oberst Bjerregrav. Dette begyndte at forurolige ham. Hans Smule Penge var opbrugt, ja han havde endogsaa maattet pantsætte noget Tøj for at kunne betale Lægen. Saa skrev han til Obersten for at bringe sig i Erindring, og Dagen efter fik han ogsaa Svar, idet Obersten ganske kort meddelte, at han efter nøjere Overvejelse ikke saa sig i Stand til tage sig af den Sag, hvorom han havde henvendt sig til ham.

Per blev siddende med Brevet i Haanden; det varede lidt, inden det gik op for ham, at han var bleven holdt for Nar. Saa lagde han det stille bort. Han kunde ikke engang rigtig harmes paa Obersten. Som man raabte i Skoven, fik man Svar. Han anklagede blot sig selv, der for at skaane sin Stolthed havde villet skubbe en anden frem i sit Sted. Javist var det ikke behageligt at skulle gaa til en fremmed Mand og bede om Penge. For ham, der havde drømt om at blive sine Medmenneskers Herre og Betvinger, var det ligefrem en grim Historie at maatte begynde at betle. Men det var kun Løn som forskyldt. Gud lod sig ikke spotte! Han havde ikke villet spare ham for denne ydmygende Tiggergang. Fuld Bod skulde der ogsaa paa dette Punkt gives for Fortidens Forsyndelser.

Etatsraad Erichsen havde sit Kontor ved Højbroplads, paa en Førstesal i en af de store Hjørneejendomme, der vendte ud mod Kanalen. Per gik i nogen Tid frem og tilbage nede i Porten for endnu engang at besinde sig paa, hvormed han skulde indlede, og hvad han i det hele skulde sige. Ogsaa oppe paa Trappen tøvede han et Øjeblik. Inde i en halvmørk Sal, hvis ene Hjørne var afskaaret med en Skranke, sad en Snes Mennesker og skrev ved store Dobbeltpulse. En ung Mand kom hen til ham og spurgte, hvad han ønskede. Per bad om at faa Etatsraaden i Tale.

Kontoristen maalte ham forundret.

Etatsraaden var ikke hjemme, sagde han. Etatsraaden var i